

Pondelok 2. adventného týždňa

Lk 5,17-26

Odvaha

Motivovať k pristúpeniu k sviatosti zmierenia¹

Už sme si zvykli, že Ježiš je vždy centrom pozornosti. Kde sa objaví tam, sa udeje nejaká senzácia. Rozvíri hladinu pokojného života každým skutkom či slovom. Len tak, akoby sa nič nedialo, povie ochrnutému:

„Človeče, odpúšťajú sa ti hriechy... Vstaň,.. vezmi si lôžko a chod' domov“ (Lk 5,20.23.24).

Predstavme si, aj keď možno len s ťažkosťami, ale predsa, ako to vyzeralo v priestoroch, kde Ježiš učil. Prišlo mnoho ľudí. Jednoduchí i vzdelaní, niektorí preto, aby ho videli, iní preto, aby ho počúvali a zasa iní len kvôli tomu, aby ho študovali. Posadali si okolo a boli pripravení počúvať toho, ktorý ich učil ako taký, ktorý má moc. Keď sa potom otvorila strecha a zniesli sa pred ich očami nosidlá, boli ohúrení a pobúrení zároveň. Ježiš však videl chorého a jeho vieru i vieru tých, čo ho priniesli. Bol si vedomý, čo prežíval človek na lôžku, že prísť pred neho vlastne znamenalo verejne vyznať svoju hriešnosť. Kristus však neuzdravil len jeho dušu, ale i telo. Nebol pobúrený, ako niektorí z davu, bol naopak nadchnutý ich vierou. Priam schladil pobúrenie davu z odpustenia hriechov, keď povedal **„Vstaň a chod'“** (Lk 5,23).

Milovaní, a čo my? Ved' my sa tiež o malú chvíľu staneme doslova účastníkmi niečoho podobného. Už dávno sa odvádiť na nás valia reklamy. Deti už majú iste prekutrané všetky zákutia vašich príbytkov. Nás dospelých tiež niečo niekde vnútri oslovuje a pripomína usmej sa, buď milší, ešte si nestihol upratať toto, treba Ti ešte kúpiť tamto, čo dáš na štedrovečerný stôl a pod. Ale čo takto spomaliť, zastaviť sa a zamyslieť. Ten Kristus, ktorý sa o malú chvíľu narodí, chce aj nám povedať: **„Človeče, odpúšťajú sa ti hriechy“** (Lk 5,23). A máme jednu obrovskú výhodu oproti ochrnutému. My mu to môžeme povedať v tichu spovede. Nik na nás nebude pozeráť, nikoho nebudeme rušiť. Pri kľačadle budeme len my a On prítomný v osobe kňaza. Pripraviť si vnútro na jeho príchod určite nie je jednoduchá vec a chce to odvalu takú, ako mali muži, keď sa rozhodli spustiť ochrnutého cez strechu.

Pripravme sa na svätú spoveď. Že je ešte ďaleko od Vianoc? Nepopieram, iste ešte prídu chvíle, kedy budeme mať zlosť a množstvo iných príležitostí na hriech, ale majme odvahu, ako mali muži z evanjelia, ako mal ten chorý na lôžku. Skúsme presvedčiť seba aj našich blízkych, ktorí už roky nenašli cestu ku Kristovi, aby to skúsili teraz. Neberme ich výhovorky, že iní sa budú pozeráť na nich ako na čudákov a ľudí bez chrbovej kosti. Čo ak práve ich prostredníctvom chce Ježiš urobiť zázrak a ukázať svoju moc. Ved' predsa nik z nás nevie či práve tieto Vianoce nebudú pre nás tie posledné. Taktiež vieme, že dieťa dokáže zázraky. Obmäkčí aj to najtvrdšie srdce. Keď pred dvetisíc rokmi rodina hľadala, kde hlavu skloniť našla sa pre nich len maštal'. My tomu malému dieťaťu môžeme ponúknuť oveľa viac, svoje srdce. Nenechajme ho stáť vonku a klopať na dvere nášho srdca. Prispejme i my ku krajšiemu prežitiu týchto sviatkov.

Pane o malú chvíľu Ťa privítame medzi nami, prosíme Ťa, daj nám odvahu s akou prišiel pred Teba ochrnutý, aby sme si očistili srdcia a mohli Ťa prijať do našich srdc i všetci, ktorým cesta k Tebe zarástla trnám. Amen.

¹ Porov.: HOVOŘÁK, P.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2004.